

kan, naar mijn overtuiging, alleen wanneer *in de eerste plaats* wordt geëischt, dat de candidaat toont een besef te hebben van wat degelijke kennis is. De verschijnselen, die hij kent, behoort hij *zoo grondig mogelijk* te kennen. Onderzoek naar *oppervlakkige* kennis moet achterwege blijven.

Een kennis van het *geheele* rijke gebied van de alle-daagsche verschijnselen kan moeilijk *grondig* zijn. Daarom eische men eenvoudig van den candidaat, dat hij, wat hij weet, *zoo goed* mogelijk weet, in elk geval behoort hiertoe het gebied van de bewegingsleer en die der krachten.

Voldoen de tegenwoordige onderwijzersexamen aan dien eisch?

Het schijnt mij van gewicht hierover eens het oordeel van der zake kundigen te vernemen.

Mij geeft de wijze waarop die examencommissies worden samengesteld: — examinatoren (in naam) schoolopzieners, bijgestaan door deskundige *vragenstellers*, maar de beoordeeling aan de *niet* deskundige examinatoren — geen waarborg voor de deugdelijkheid van het examen.

VAN DER KAMP.

LANDSCHAPSBEELDEN IN NEDERLAND.

Een prentbriefkaart kost drie sent, altans een goede. En dan heeft men nog niet eens altijd een mooie, karakteristieke en scherpe voorstelling van een typies plekje. Hebben we niet allen meermalen naar zulke typerende plaatjes gezocht? En daarvoor niet, ook meermalen, ganse stapels overhoop gehaald?

Nu krijgen we van de heer K. Hoogland, onderwijzer te Amsterdam, via de heren Weenk en Snel, uitgevers te 's-Gravenhage, 97 *uitgezochte*, inderdaad mooie, typiese, en *aardrijkskundig gerangschikte* prentbriefkaarten, niet voor 97 × 3 sent of f 2.91, maar voor slechts f 2.10, zodat iemand, die graag eens een mooie kaart naar vrienden of vreemden stuurt, hier reeds goed ter markt is. En dan krijgen we die kollektie, met een beknopte toelichting, nog in een keurig doosje.

Doch de heer H. heeft niet verzameld voor het korresponderende, maar voor het lerende Nederland. Hij heeft de school en het onderwijs willen dienen. Dat heeft hij m. i. nitstekend gedaan. Maar, evenals met zijn 1e serie — want dit is de tweede reeds — heeft hij meteen het „grote publiek” aan zich verplicht. Op mijn aankondiging van de eerste kollektie, ik herinner het mij nog best, kreeg ik aanstonds vragen als: „waar zo'n doosje verkrijgbaar was, want ik wilde er een naar mijn zoon in Indië sturen” en „waar zo'n verzameling te koop was, want ik wou ze mijn jongen met Sint Nikolaas geven.” Deze vragen bewezen belangstelling voor deze arbeid. En dat deed me plezier. Zulke kollekties moeten ook buiten de onderwijswereld bekend worden.

Men heeft nu die vragen niet tot mij te richten, een advertentie in dit nummer geeft reeds het antwoord. Al kan de heer H. natuurlijk ook geen wonderen doen en

iedereen in alles bevredigen, het zou me toch zeer bevreemden als het kopen zijner kollektie tot teleurstelling leidde. Men wage 't er op.

JAN L.

MOMENT-OPNAMEN

DOOR NANNIE VAN WEHL.

V.

Opgenomen in een grooten tuin, waar een meisje van drieëntwintig maanden schijnbaar onbespied rondscharrelt. Haar moeder is zeer flink en heeft haar dochttertje ingeprent, niet te huilen bij de minste kleinigheid, met verlof, die zelfbeheersching uit te strekken ook tot de grootere dingen.

Het kind rent langs de paden, trippeltrappend met de kleine, dikke voetjes, werkend met de mollige handjes om in evenwicht te blijven.

Maar een blokje hout in het grove kiezel, daar gevallen, toen de meid brandhout haalde uit de schuur, verraad het kleintje en ze valt neer, de beide bloote knieën zoo hard op 't grint, dat ik moeite heb, een kreet te smoren, achter mijn Jasmijnboschje.

Natuurlijk verwacht ik een reuzenuitbarsting van huilen en gillen en maak ik me al op, ter hulp te snellen. Maar het kleintje rolt zich om, dat ze zit en 't blijft stil. Dan loopen twee groote tranen langs haar wangen, ze trekt potsierlijke gezichten, om haar huilen te beemesteren en schor van verdriet stamelt ze bevelend: „Niet huilen! *niet* huilen! Geta *niet* huilen!”

NOG EEN „POIL DE CAROTTE.”

(Van de armenschool.)

Wij hadden het over het geven van lieve naampjes: schattebout, hartediefje, lieveling, krullekop, enz.

„Zoo kan,” zei de onderwijzeres, „jou moe tegen je zeggen: „Klein blondje,” wijzend op een meisje met blond haar.

En het kind: „M'n moeder zegt altijd: „Kom hier, peenhaar.”

Meewerking van huis.

Onderwijzeres tot Bram, die alweër moet schoolblijven.

„Bram, heb je als eens tegen je vader gezegd, dat je zo dikwijls moet schoolblijven?”

„Neen, juffrouw.”

„Dan moet je het hem eens vertellen, zal je?”

Brammetje voelt niet veel voor dien opdracht.

„En,” voegt de juffrouw er daarom bij: „Als jij het niet doet, zal ik zelf wel eens naar je vader gaan.”

De volgende dag.

„Wel Bram, heb je het gezegd?”

„Ja, juffrouw.”

„Zoo, en wat zei vader wel?”

„Net lekker, dan slijten je schoenen tenminste niet.”

MARINA.